

SHARP Països Catalans

Skinheads: la lluita contra els tòpics

Aquests dies s'ha constituït a Barcelona la divisió catalana de la SHARP (Skinheads Against Racial Prejudice) sota el nom SHARP-Països Catalans, que ja compta amb més de 250 membres.

Mai els originaris *skinheads* s'hagueren pogut imaginar que en un futur anaven a ser tan impopulars, i que serien els protagonistes de les primeres pàgines dels diaris, relacionant-los amb el racisme, el feixisme o el ressorgiment de la ultradreta. Qualsevol fenomen social violent sembla darrerament que ha d'estar necessàriament relacionat amb els cap-rapats: política, futbol, i sobretot els carrers. I de sobte, una veu aclaridora, que s'alça denunciant que "aquesta guerra no és la nostra": SHARP, *skinheads* contra els prejudicis racials, que lluny de dedicar-se a "repartir llenya" té com a objectiu reivindicar l'autèntic esperit *skin*, multirracial i pluricultural, com va ser als seus orígens.

El moviment *skinhead* va néixer a Anglaterra a finals dels anys 60 i es va estendre de forma massiva entre la joventut de la classe treballadora per l'impacte que va produir la fusió de la forma de vida *mod* amb els valors i els costums dels immigrants jamaicans -*rude boys*.

L'admiració per la raça negra arriba a tal punt que els *skins* adopten d'ells elements tan típics com el cabell rapat -que els despistats racistes llueixen amb tant d'orgull-, el gust per la seua música o els seus costums.

Més endavant, amb el naixement del *punk* i el revival de l'*ska*, trobem la segona onada *skinhead*, que seria l'encarregada d'introduir elements més radicals en el seu comportament i la seua estètica. D'aquesta manera, són absolutament compatibles l'esperit del 69 -música negra, elegància en el vestir, *scooters*...- i el del 77 -vestimenta més

proletària, *hooliganisme*...-, qüestió que els diferencia de forma radical dels seus enemics més odiats, els *boneheads* -els caps-buits neonazis-: la permeabilitat cultural que els fa adoptar formes i costums d'altres races i grups socials no els uniformitza entre ells mateixos. La imat-

mosexuals, prostitutes o qualsevol altra tribu urbana. I com a conseqüència de tot aquest panorama fa aparició el SHARP als Estats Units, l'any 1988, com una organització antiracista i antifeixista, no vinculada a cap organització política i que té com a objectius la recuperació de l'autèntic esperit *skinhead* mitjançant informació i propaganda. Actualment ja té divisions a Anglaterra, Alemanya, França, Itàlia, Irlanda, Noruega, Austràlia i Euskadi.

La divisió catalana, SHARP-Països Catalans, s'ha constituït fa uns dies -encara que estava en procés de creació des de finals del 90-, ja té comitès comarcals organitzats a l'Horta, el Barcelonès, el Bages, Baix i Alt Empordà, Vallès Occidental i Mallorca, i espera completar-se "de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó". Es defineixen "com a organització antifeixista i antiracista, estructurada de forma horitzontal, sense jerarquies ni caps visibles", i es dedicaran a reivindicar i promoure

l'autèntica cultura *skinhead* mitjançant concerts, festes, accions puntuals com murals i neteja de les pintades feixistes i sobretot amb fanzines, que és la via de comunicació i informació més important per a ells. Respecte al tema de la violència diuen que "la força sempre és legítima per a repel·lir les agressions, quan no queda més remei". Preguntats sobre com definirien un *bonehead*, asseguren que "tenen menys cervell que cabell".

"La cultura *skinhead* ha estat robada i manipulada".

RAFA GIL

ge de 10 o 15 *skins* absolutament "pelats" amb aspecte militaritzat només correspon als *boneheads*, als feixistes, als nazis, o senzillament als "que no s'entenen de res".

Però tornem als orígens. Cap a l'any 80-81 s'acaba "la pau" i l'extrema dreta comença a introduir-se entre els *skins*, aprofitant la seua estètica i la seua rebeldia contra el sistema, donant la volta al discurs i utilitzant la violència de manera indiscriminada, en especial contra determinats grups socials, com immigrants -sobretot els de raça negra-, ho-

l'autèntica cultura *skinhead* mitjançant concerts, festes, accions puntuals com murals i neteja de les pintades feixistes i sobretot amb fanzines, que és la via de comunicació i informació més important per a ells. Respecte al tema de la violència diuen que "la força sempre és legítima per a repel·lir les agressions, quan no queda més remei". Preguntats sobre com definirien un *bonehead*, asseguren que "tenen menys cervell que cabell".

Lola Carrasco